Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26157
Copyright: Admont, Benediktinerstift

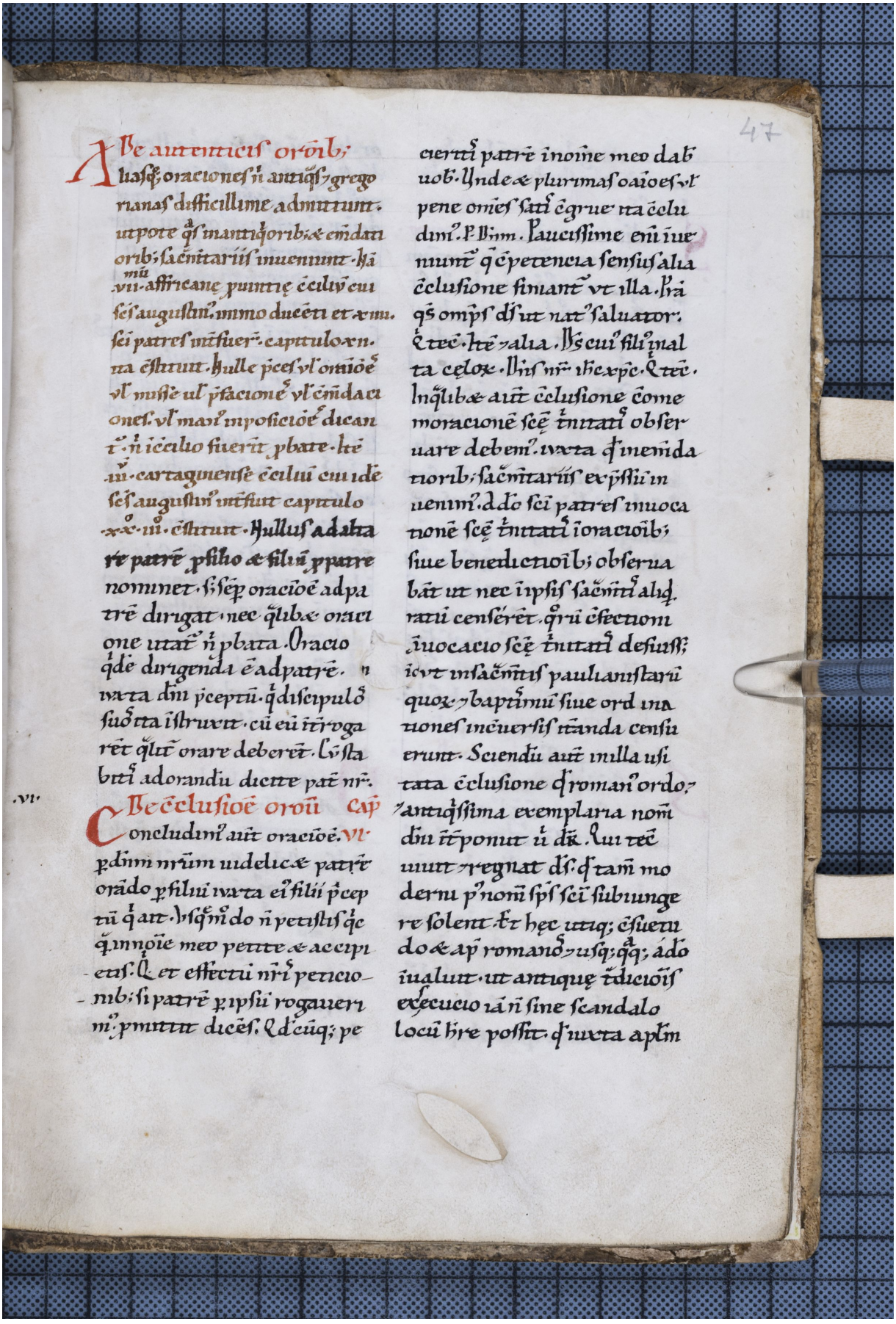

47

De auctoritate orationibus

Quasdam orationes in antiquis gregorianis difficillime admittunt. utpote a quibusdam antiquioribus ecclesiasticis inuentum. Hannibalem vii. africane prouincie ecclesiam eius sancti augustini immo ducentis et xxx. sancti patres instituerunt capitulo xxx. nona constituit. Hylle presbyteri vel omnibus vel missis uel processionem vel emendationes. vel manu impositione ducantur. in ecclesia fuerit probate. Henricus carthaginensis ecclesiam eius de sancti augustini institutis capitulo xxxiii. constituit. Hyllus adultera patre filio et filium patre nominet. si sepe orationem a patre dirigat. nec quibus orationibus utatur in probata. Oratio quidem dirigenda est ad patrem. Nam dni precepti. quidam discipulos suos ita instruxit. cum eum interrogaret quomodo orare deberent. Christus beati adorandi dicitur patrem nostrum.

VI.

De conclusione orationum Cap

Concludimus autem orationem. Per dominum nostrum iudelicet patrem orando filium nam eius filii precepti quod autem hisquidam non petistis quicquam in nomine meo petite et accipietis. Et ex effectu nostri periculis; si patrem per ipsum rogauerimus. permittit dicens. Quicunque pe

ccatis patrem in nomine meo dabit uobis. Unde et plurimas orationes. ut pene omnes sanctis gratia celebrandum. Per dominum. Paucissime enim inuenimus que competentia sensus alia conclusione finiantur ut illa. Hanc quis omnipotens deus ut natus saluator. Et tecum. hec alia. Hic cui filii nalta celorum. Dominus noster ihesus christus. Et tecum. In quibus autem conclusione commemoratione sancte trinitatis observare debemus. nam quedam inuenimus. Addo sancti patres inuocationem sancte trinitatis in orationibus sacramentorum. ex psalmis in quibus benedictionibus observabat ut nec in ipsis sacramentis aliquam ratum censerent. quam ex effectum inuocatio sancte trinitatis defuisset. ut in sacramentis paulianistarum quorum baptismum siue ordinationes inuerisse tenenda censuerunt. Sciendum autem nulla usitata conclusione quod romanus ordo. antiquissima exemplaria nominum ita ponunt ut dicitur. Qui tecum uiuit regnat deus. quam modernum nomen ipsis sancti subiungere solent. Et hec utique esuetudo apud romanos usque quaque adoptata est. ut antique traditionis execucio ita ne sine scandalo locum habere possit. quam recta aptam